

ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΕΤΟΣ Ε' — ΔΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 6
ΠΑΣΧΑ, 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1928

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗ.*—'Ανάστασις. (Ποίημα).
ΑΘΑΝ. Γ. ΚΥΡΙΑΖΗ.—Τὰ Τροπάρια τοῦ Ἐσταυρωμένου.
(Ποίημα).
Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ.—Μεγάλη Παρασκευή.—'Ἡ Νῆξ τῆς
'Αναστάσεως.—(Τῆς Ἡμέρας).—
Δ.ΓΡ. ΧΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ ('Ακαδημαϊκοῦ).—'Απροσδόκητος
'Ἐορταστής.—
ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗ.—Τὸ ψητὸ τῆς Λαμπρῆς. (Διήγημα).
ΝΤΙΝΟΥ ΦΩΤΑΚΗ.—'Ἡ πόρτα τοῦ θεάτρου. (Διήγημα).
Γ. Κ. ΣΤΑΜΠΟΔΗ.—Πρὶν πεθάνω. (Ποίημα).
ΦΕΙΔΙΑ ΣΥΛΛΙΜΝΙΩΤΟΥ.—Νιόβη. (Μικρασιατικαὶ Ἄνα-
μνήσεις).
ΔΙΑΦΟΡΑ.—Γνωστὰ καὶ Ἄγνωστα.—Κοινωνικά, κλπ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

'Ανάστασις (δλοσέλιδος).—'Αποκαθήλωσις.—«Πονεῖτε,
ὅπως ἴπνεσα κι' ἐγώ».—«Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν».—'Ἡ πό-
λις τοῦ Νυμφίου.—'Ἡ τελετὴ τοῦ Ἱεροῦ Νιπτῆρος.— Τὸ
'Αγιον Κουβούκλιον.—'Ἡ Βασιλικὴ τῆς Βηθλεέμ.—'Ο Ἴορ-
δάνης Ποταμός.

ΚΑΙ

Μία δλοσέλιδος σατυρική εἰκὼν
«Λαμπριάτικες Ἄτραξιόν».

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 5

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΓΛΟΥ

Χειρουργοῦ Ὁδοντιάτρου τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων
Θεραπεύει ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἀσφαλῶς, ῥιζικῶς καὶ ἀνωδύπως
ὅλας τὰς παθήσεις τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀδόντων
Σφραγίδες, Γέφυραι, Ὁδοντοστοιχίαι κλπ. ἐφαρμόζονται ἐπιστημονικῶς.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

9 π. μ. — 1 1/2 μ. μ. καὶ 3 ἕως 7 1/2 μ. μ. ἐκτὸς Πέμπτης.

Ὁδὸς Ζήνωνος 4α (παρὰ τὴν Ὁμόνοϊαν) — ΑΘΗΝΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ-ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀυδώνος

Τέως ASSISTANT τῆς Ἀνωτάτης ἐν Παρισί-
οις Ἰατρικῆς Σχολῆς Ἐφαρμογῆς

VAL-DE-GRACE

Ὁραὶ Ἐπισκέψεως 11 π.μ. ἕως 1 μ.μ.

Ὁδὸς Πατησίων 49

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΚΟΝΤΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Παρ' ἅπασιν τοῖς ἐν Ἀθήναις

Δικαστηρίοις.

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 24

(Μέγαρον Ἐφεσίου Νο 58).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΡΥΣΚΙΝΗΣ

ΑΓΟΡΑΙ

ΚΑΙ

ΠΩΛΗΣΕΙΣ

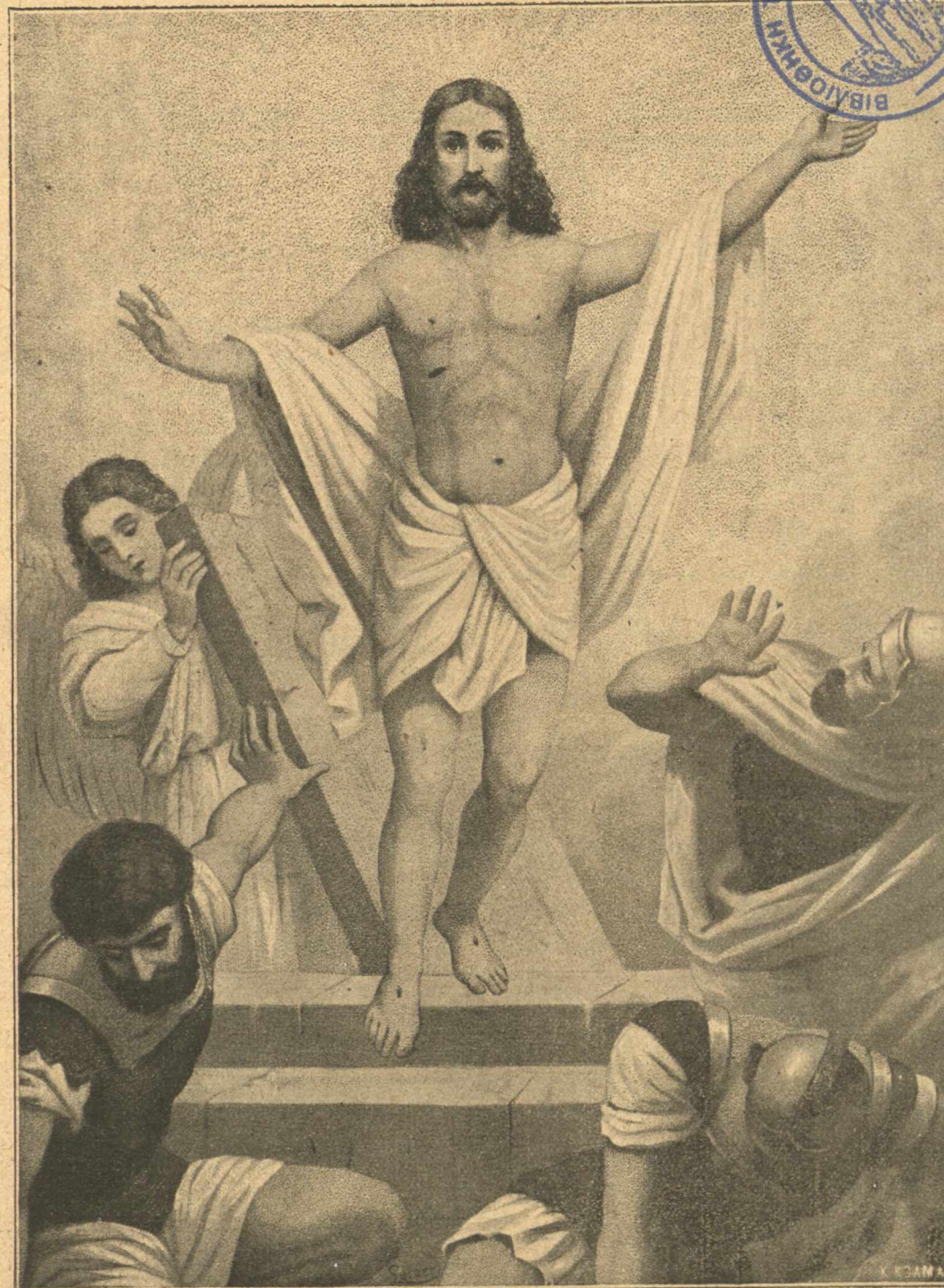
ΚΤΗΜΑΤΩΝ - ΟΙΚΙΩΝ - ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ

79 ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ 79

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΕΥΘΥΝΘΗΤΕ ΚΑΙ ΔΙ' ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΚΑΙ ΔΩΣΑΤΕ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΝ

ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΑΝΑΣΤΑΣΗ!

Ἀνάστασις! Φῶς ἀποκάλυψης χύνει
ὁ Τάφος σ' ἀνήσυχες, σκλάβες ψυχές.
Κι' ὁ κόσμος τὴν ἀσκοπὴ ζήτησιν ἀφίνει
κι' ὁρμῆ σ' ἁγίας Πίστης θεομέδ' ἀγκαλιές.

Στὰ πνεύματα ἀπρίληδες Γνώσης προβάλλουν
καὶ διώχνουν χειμῶνες πικρῆς Ἀγνωσίας.
Τῆς Σκέψης ξεράδια βλαστίζουν καὶ θάλλουν.
Τοὺς πόνους τοῦ νοῦ ἀποκοιμίζει ὁ Μεσσίας.

Ἀνάστασις! Ὁ Τάφος τὴ ζωὴ ξεσκλαβώνει
ἀπ' ὅλα τὰ ἐγκόσμια κ' ἐπίγεια δεινὰ
καὶ σ' ἄφταστα οὐράνια χαρᾶς τὴν ὑψώνει
μὲ πλάνων ὀνειρῶν κι' ἐλπίδων φτερά.

Ἀχεῖτε, χαρμόσυνα σήμαντρα, πάλι
λαγγέψατε στήθη, γλυκεῖες ψαλμοῦδιες,
Ἀνάστασις φῶς πέρα-πέρα ἄς προβάλλῃ,
τὰ σύμπαντα ἀγάπης ἄς πιοῦν εὐωδιές.

ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΤΑ ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Γ. ΚΥΡΙΑΖΗ

— 1 —

Κύριε! Κύριε! Ὁ Θεός μου, τὴν ψυχὴ
μὲ τῆς αὐγῆς τὴν αὔρα ξύπνησέ μου.
Στῆς ἁμαρτίας τὴ Νύχτα, ἡ ταραχὴ
τοῦ πόθου σου μὲ ἀνάφλεξε, καλέ μου.

Κύριε! Κύριε! ὁ Θεός μου, ποῦ νὰ εἰπῶ
τὸν πόνο, σὰν ὀχιά, ποῦ μὲ τυλίγει;
Χρόνια λαὸς μοῦ λένε «Σ' ἀγαπῶ»,
μὰ τῶχουν ὁμως νοιώσει τόσοι «λίγοι»

Κύριε! Κύριε! ὁ Θεός μου, τὸ βαρὺ
ἄς λύωσῃ τὸ ἔλεός σου, ὦϊμὲ-τὸ κοῖμα.
Καίει τὴν καρδιά μου ἡ δίψα νὰ χαρῆ,
σταλιά δροσιάς, τὸ θεῖό σου ἀπόψε ρῆμα.

Κύριε! Κύριε! ὁ Θεός μου τὴ φωτιὰ
τοῦ πάθους μοῦ δροσιάζει ἡ ἀναπνοή σου.
Καθὼς μὲ τὸ νερὸ γλυκὰ ἡ νοτιὰ
παίζει, χύνεται μέσα μου ἡ πνοή σου.

Κύριε! Κύριε! ὁ Θεός μου ἀπ' τοῦ παλιοῦ
κορμοῦ δὲν ἔχει μείνει ἀμόλευτη ἄκρη.
Πλύνε μὲ τοῦ ἀχράντου σου φιλιῶ
τὸ μῦρο, Κύριε! Κύριε! καὶ τὸ δάκρυ...

Κύριε! Κύριε! ὁ Θεός μου, ἁμαρτωλὸ
τὸ σπέρμα μου. Ὅμως γεῖρε καὶ ἄκουσόν με.
Ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Ἄδῃ σὲ καλῶ
—Κύριε! Κύριε! ὁ Θεὸς ἐλέησόν με....

Κύριε! Κύριε! εἶπα μὴ μοῦ λείψεις
ἀπὸ κοντὰ βοηθό μου ποῦ σὲ κράζω—
Κάνε με ἀπ' τὸ βορριά, γλυκὰ, τῆς θλίψης—
στοῦ ἐλέους σου τὸ γαλήνεμα ν' ἀράζω..

Ἄσωσης οἱ ἁμαρτίες μου, ποῦ μπροστά σου
κραυγάζουν τὴν ἀσώπαστη ντροπὴ μου.
Μὰ εἶπα Κύριε, Κύριε! γὰρ μὲ στάσου
μὰ φοινικιά στὴν κάψα τῆς ἐρήμου.

Ναί! Κύριε! Κύριε! κάνε με πῶς νάχω
κι' ἀπ' τῆς καρδιάς ἀνθὸ τῆ ξερῆ σκλίδα,
ὦ! σὺ ποῦ τ' ἀγριολούλουδα στὸ βράχο,
τὴν πιὸ ἀκριβὴ κερνάς δροσοσταλίδα.

Κοίτα μου καὶ λυπήσου τὴν ἀσκήμια,
στὴ στράτα νύχτα μ' ἔχουνε ληστέψει.
Καθὼς, ἂν πείς, μερώνεις καὶ τ' ἀγρίμια,
κάνε μου τὴν ψυχὴ νὰ σὲ πιστέψει...

Νὰ σὲ πιστέψει, Κύριε, ὁ Θεός μου
μ' ὅλη του ὁ νοῦς τὴ δύναμη. Κι' ἀκόμα
μ' ὄση φωτιὰ τὸ πάθος καίει τὰ ἐντὸς μου
καὶ μ' ὄση φλόγα ὁ ἔρωτας τὸ στόμα.

Ναί! Κύριε! Κύριε! σὰν τὸ περιστέρι
στῆς θείας σου ἀγάπης λούζομαι τὴ κορήνη.
Κράτα με, ψάλλοντάς σου, ἀπὸ τὸ χέρι:
—Δόξα ἐν ὑψίστοις κι' ἐπὶ γῆς εἰρήνη.

— 3 —

Καὶ εἶπα: Κύριε! Κύριε! στῶν ὀχτρῶ μου,
τὸ αἷμα μου, ἄς μὴν πέσει τὸ κεφάλι.
Τῆς τυραννίας, τοῦ μίσου καὶ τοῦ τρόμου
στὴ δύναμί Σου λύγα το τὸ ἀτσάλι.

Καὶ εἶπα: Κύριε! Κύριε! τὴν ἀγάπῃ
νὰ μοῦ σαλέψῃ ἄς μὴ μπορέσει χέρι.
Δεῖχνέ μου σ' ὁποιας μπόρας τὸ δρολάπι
τῆς θείας ἐλπίδας σου ἄσβεστο τ' ἀστέρι.

Καὶ εἶπα: Κύριε! Κύριε! κι' ἂν ματώνω
μὰ δόξα σου εἶν' ὁ θρήνος μου καὶ τάμα.
Γιὰ τὴν μεγάλη ἀγάπῃ σου ἀρματώνω
μὲ τὴν ὑπομονὴ τὸ πρᾶο μου κλάμα.

Καὶ εἶπα: Κύριε! Κύριε! ποιά σοῦ ἀξίζει
θυσία ζωῆς ἐσένα, ῥύση αἱμάτων;
Τὸν ἴσκιό τοῦ σταυροῦ σου ἀντιφεγγίζει,
σὰν πούλια, ὁ σπαραγμὸς στ' ἀνάβλεμμά του.

Καὶ εἶπα: Κύριε! Κύριε! τῶν θυμῶ σου
τ' ἀστροπελέκια ἀπάνω μου ὅλα ὀίχτα.
Σὰν ἀνοιξ' ἀγροικῶ τὸν ἐρχομό σου,
σὰν ἀλληλούϊα ἀγγέλων μέσ' τὴ νύχτα.

Καὶ εἶπα: Κύριε! Κύριε! δὲν πεθαίνω.
Κ' εἶναι γὰρ σένα ὁ κόλπος μου ἀνοιχτός.
Ἄκου μου τὴν ψυχὴ μου ἄλλη παρθένο·
—Ἴδου ὁ Νυμφίος ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

— 4 —

Κύριε! Κύριε! ἐκέκραξα πρὸς Σέ,
εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ὁ Θεός μου!
Ἦ! τῆς ζωῆς μου ἀχώριστε κισσέ,
στερέωμα καὶ χαρὰ καὶ στοχασμός μου.

Κύριε! Κύριε! ντύσε μου στὸ φῶς
τὴ γύμνια τῆς ψυχῆς μου, ποῦ ἀλητεῦει.
Τοῦ Γιοῦ σου εἶπες πῶς εἶμαι ὁ ἀδερφός·
καὶ πῶς ἡ ἔρημη καρδιά μου τὸ πιστεύει!

Κύριε! Κύριε! μὴ βαρυθυμᾶς
καὶ μὴ μοῦ ἀπομακραίνεις τὸ ἔλεός σου.
Ποιὸς θὰ σοῦ ἀντισταθῇ σὰν πολεμᾶς;
Δικαιοσύνη δίψασε ὁ Λαὸς σου.

Κύριε! Κύριε! μέσα μου ἡ πληγὴ
τοῦ πονηροῦ κοχλάζει σὰν τὸν Ἄδῃ!
Εἰρήνεψέ μας, Κύριε! τὴ Γῆ·
Στ' ἄγρυπνο, δός μας ὕπνο, ματοκλάδι.

Κύριε! Κύριε! ἴλεως γενοῦ!
Ἐνύσταξε ἡ ψυχὴ μου καὶ δειλιάζει!
Ἀμφιβολίες μοῦ πλάνεψαν τὸ νοῦ
κι' ἡ ἀπιστία σὰ λάμμα μ' ἀγκαλιάζει.

Ἦ! Κύριε! Κύριε! ἄλλος ἀπὸ Σέ
δὲ στάθηκε πατέρας κι' ἀδερφός μου.
Κύριε! Κύριε! ἐκέκραξα πρὸς Σέ.
—Εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ὁ Θεός μου.

— 5 —

Κύριε! Κύριε! σμύρνα καὶ λιβάνι
δὲν ἔκαψα γὰρ Σέ στὸ θυματήρι.
Τὰ δάκρυα ἀπ' τῆς ψυχῆς τὸ συντριβάνι
στῆς μετανοίας Σοῦ φέρνω τὸ ποτήρι.

Κάμε μου Κύριε! Κύριε! ν' ἀγγίξει
τὰ κρῖνα τῶν ποδιῶν Σου ὁ στεναγμός μου.
Ἄετὸς φτεροκοπάει μέσα στὴν πλήξη
πῶς νὰ ὑψωθῇ κοντὰ Σου ὁ λογισμός μου.

Κύριε, Κύριε, κλῶνος ἀκακίας
δὲ χάρηκε ἄσπρο ἀνθὸ, σὰν τὴν εἰδὴ Σου.
Μὰ πῶς νὰ σ' ἀντικρύσῃ ἀπ' τῆς κακίας
τὸ βοῦρκο, Κύριε, Κύριε, τὸ παιδί σου;

Κύριε, Κύριε, Μέγα σου τὸ πάθος
καὶ ποιὸς νὰ τὸ γνοιστῇ θ' ἀρκέσῃ θρήνος!
Τοῦ αἱμάτων σου ἡ σταλιά, Κύριε, στὸ βάθος
ἔσταξε τῆς καρδιάς μου κι' ἀνθεῖ κρῖνος.

Δέξου τὸ κλάμα, Κύριε, τ' ἀφωνό μου,
Σὺ ποῦ στὴν πέτρα τρέφεις τὸ σκουλήκι.
Τὴν εὐσπλαχνία ζητῶ τοῦ θεοῦ σου νόμου,
καθὼς τριβόλοι μ' ἔξωσαν καὶ λύκοι.

Τὸ κοῖμα μου, ὅπως βόγγος τοῦ κυμάτου!
Μὰ τὴ γαλήνη, Κύριε, Κύριε, δός μου,
κραυγάζοντάς σου, νῦν καὶ ἔως θανάτου·
—Δόξα σοι Κύριε, Δόξα σοι. Ὁ Θεός μου!

Θ. Παναγιώτης

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΝΥΜΦΙΟΥ

Ιερουσαλήμ

«Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν...»

συννεφιασμένως οὐρανός. Ἡ βίβησί της ἀδύνατη σὰν τὸ κορμί της. Ἀπορίσθη καὶ μίαν δὲ μισοῦσε νὰ λάβῃ. Ἐσπνίγηκε πάλι ἀπὸ τὴν κίτρινην, πού γιὰ δευτέρην φορά δονοῦσαν τὸ πῆρι. Στὴν ἄρδην τὴν ἐκούστηκαν ὀμίλιες, γελοία, φωνῆς τρυφίον. Ὅλοι οἱ ἠρώε, τραυοῦσαν γιὰ τὴν ἐκκλησίαν.

Τῆς ἤρθε μίαν σέψη. Νεῖκος σέψη ἀδειάζουν οἱ δρόμοι ἀπὸ τῶν διβίτε. καὶ νὰ πᾶν νὰ κόψῃ ἀπὸ τὸ ψητὸ τῆς Διαμαντῶς λίγος, — ὅσο πὺ νὰ δώσῃ καὶ ἀπὸ ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν στερεμενα παιδιὰ της τὸ πρῶτό, σὺ θὰ ξυπνήσουν.

Μὰ κάνει νὰ λείψῃ καὶ μάλιστα μὴ τέτοια χρονιὰρα μέρα; Κάτι τοῦ φρόβος τῆς συνετῆς σὰν τὸ στοχάστηκε αὐτό, καὶ κίτοι σὺγκρουε ἔσκιζεν σὰν ἀστραπὴς τὴν πλάτες της.

Γύρισε καὶ ξινικοίταξε τὰ παιδιὰ της. Τὰ κακόμοιρα θὰ μείνουν στοὺς δρόμους, ἀκέφηκε, ἐφτάρφανα ζητιανόπουλα, ἂν ἐγὼ πεθάνω. Ὅμι δὲν πρέπει νὰ πεθάνω. Ποὺν περισσότερο, δὲν πρέπει νὰ τοκτονήσω, θὰ κάνω τότε μεγαλύτερο κῆμα ἀπ' αὐτὸ πού μελετῶ τώρα.

Ἐπὶ τέλους πῆρε τὴν ἀπόφαση. Κ' ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

— Τί τρελλὴ πού εἶμαι, ψιθύρισε. Γυρεύω τὴ βίβη-

θια τοῦ Θεοῦ νὰ κάνω τί; νὰ κλέψω. Κολασμένη πούμαι! Κι' ἄρχισε κατὶ κλάμματα, μὲ πρωτόφαντα ἀναφυλλητά! Ὑστερα ἠσύχασε. Σα νὰ τῆς ἔκανε καλὸ τὸ κλάμμα. Ἐμεινε τώρα ἔτσι σὺ μουνδιασμένη καμπόσες στιγμῆς. Ἐπειτα κράτησε τὴν ἀναπνοή της, γιὰ νὰκούσῃ καλά, ἂν ἡ κίνηση τοῦ δρόμου εἶχε πάψει. Τσιμουδία δὲν ἀκουγόταν.

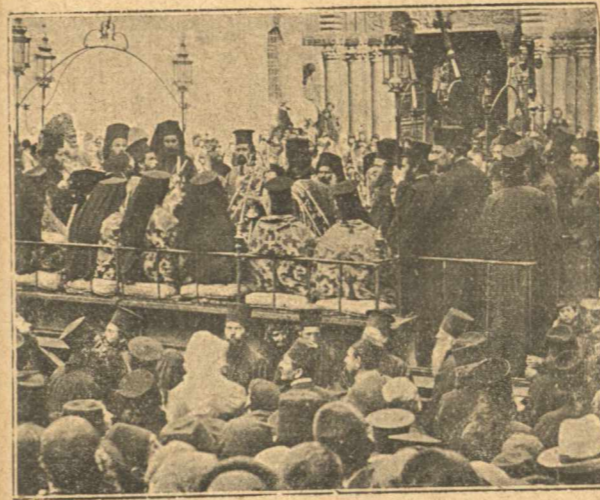
Πέταξε ἀπὸ πάνω της τὴν κοιβέρτα πού σκεπαζόταν καὶ προσπάθησε νὰ σηωθῆ. Ἄλλοίμονο! Πόσο εἶταν ἐξαντλημένη! Κίθισε. Πῆρε βαθειὰ τὴν ἀναπνοή της. Ἀναστέναξε πικρά. Ὑστερα στηρίχθηκε στὰ χέρια της, σηκώθηκε μὲ κόπο καὶ ἔκανε μερικά βήματα πρὸς τὸ παράθυρο. Μπόρεσε ν' ἀντικρύσῃ τὸν ἀσβεστομένο φῶγανο μέσα στὸ ἐλάχιστο φῶς τῆς νύχτας.

Ἀφουγκράστηκε. Ἄκρα ἠσυχία. Μακριὰ, ἀπὸ τὴν ἐνοριακὴν ἐκκλησίαν ἀκούσαν κατὶ σὰ βούϊσμα μελισσῶν.

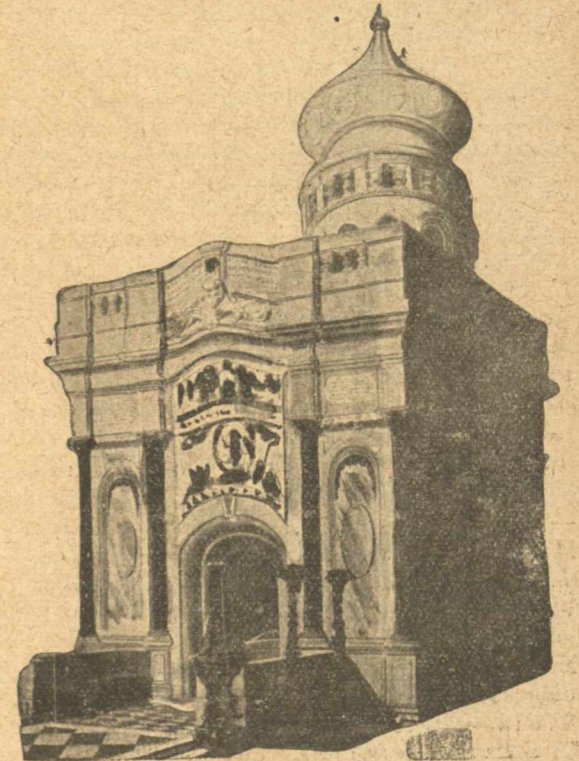
— Ἐμπρός, εἶπε. Ἦρθε στὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε σιγανὰ, στάθηκε καὶ ψαχουλεύοντας κατέβηκε τὰ λίγα σκαλοπάτια τοῦ σπιτιοῦ της. Βρέθηκε στὸ δρόμο. Ἀπὸ τὸ καρδιοχτύπι, τὴν κούραση καὶ τὴ νυχτιάτικη ψύχρα τουρτουρίζε σὺγκορμη. Τὰ σαγόνια της χτυποῦσαν. Τὰ πόδια της, βαριά, μὲ δυσκολία προβατοῦσαν. Σίμωσε τὸ χαμηλὸ φράχτη τῆς Διαμαντῶς, τότε δρασκελίσε μὲ κόπο,

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

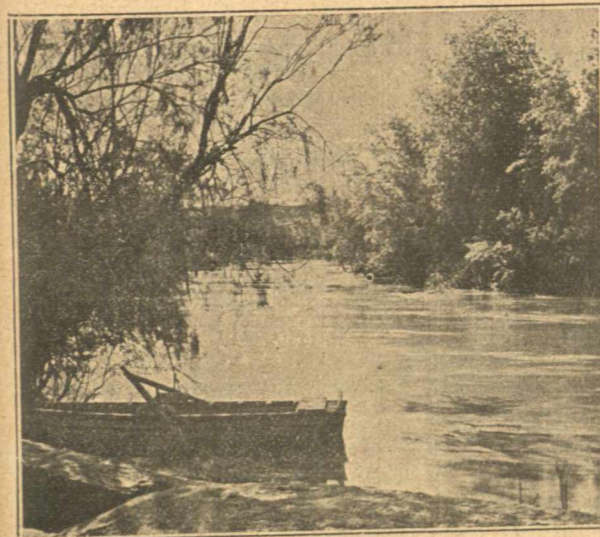
ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

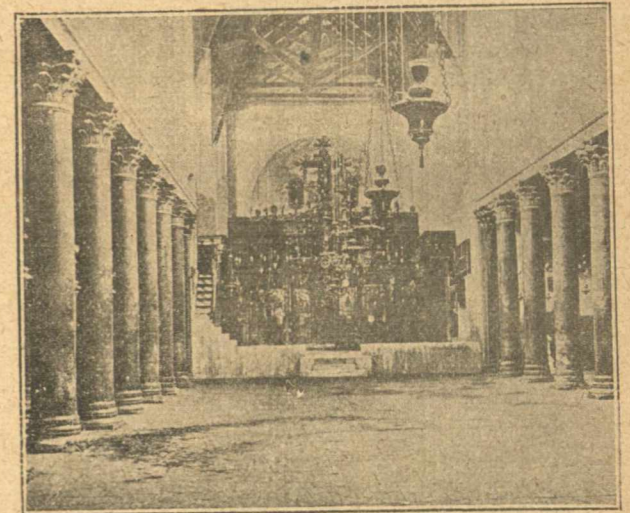
Ἡ τελετὴ τοῦ Ἱεροῦ Νιπτῆρος

Τὸ Ἅγιον Κουβούκλιον

Ὁ Ἰορδάνης Ποταμὸς

Ἡ Βασιλικὴ τῆς Βηθλεὲμ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ „ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ“
Εὐχεται
πρὸς τοὺς Ἀξ. Κ. Κ. Συνεργάτας καὶ Συνδρομητάς του
τὸ «ΚΑΛὸΝ ΠΑΣΧΑ».

—Αυτές είνε ιδέες σκουριασμένες και διαστρεβλωμένες. Δηλαδή δεν υπάρχουνε σήμερα ήθοιοι, πού τις θαυμάζουμε και πού ζούνε πλουσιώτατα; "Αν υπήρχανε οι δικές σας ιδέες, έπρεπε στο τόπο μας νάχουμε σφαιλιστές της πόρτες των θεάτρων. "Η τέχνη της ήθοιοίας είνε μεγάλη. Και μακάριοι εκείνοι ή κείνες πού μπορούνε να υψωθούνε στην τέχνη αυτή. "Αν δεν είχα πεποιθήσι για τό κορίτσι σου, δε θά σās έπρότεινα τίποτε. Ξέρω πού ή άπουσία της θα χρησιμέψει για την έλλειψη θεατρικής δόξας, γι' αυτό κοπιάζω να σās πείσω.

"Η μάνα διέκοψε με ταραχή και μίλησε ρινόφωνα. —Να κάμω, θέλετε, με τό στανιό τό κορίτσι μου περμαντόνα; Να τό γυρίζει ο ένας κι' άλλος έκφυλος στις μύρες και να μη τό αφήνουνε ήσυχο; Και στα τελευταία να μου τό πάρει κανένας επιτήδειος και να τό χάσω ;...

—Ούφ! αυτές, κυρά μου οι αντίληψεις σου είνε άνάξιες προσοχής. Δέ θέλεις να βγει στο θέατρο τό κορίτσι σου, κι' όμως τό στέλνεις στο όδειο ή στο μοδιστράδικο, ή στην τράπεζα δακτυλογράφο. Δέ μάς άρέσει ή σκηνή, πού τόσες έδόξασε, και προτιμούμε την έλευθερία του δρόμου. Στη σκηνή δεν υπάρχει τιμή. Κι' υπάρχει στο δρόμο, πού αφήνουμε και βγαίνουνε έλευτερα και γυρίζουνε και λείπουνε άπ' τό σπίτι τους έλημερις τό κορίτσια μας. Στο δρόμο θα παρακολουθηθεί άπό τους θαυμαστές. Έκει πού θα δουλέψει θα ένοχληθεί άπ' τον προϊστάμενο ή τους υπαλλήλους. Οι ίδιες οι φιλενάδες θα τό ξεμυαλίσουνε και θα του κάμουνε τό...διαμέσον. Θα σχολάσει άπ' τη δουλειά νωρίς ή θα τό σκάσει, για να πάει στο ραντεβού της, να μπει στο ιδιαίτερο μιάς έξοχικής μπουραρίας με τον έκλεκτό της καρδιάς της, ν' ανταλλάξει έρωτικά λόγια, να παραδώσει, τυφλωμένη άπ' τις υποσχέσεις του έξυπνου έραστή, τό σωματάκι της στα χέρια του...καταχτητή υποψηφίου γαμπρού. Αυτά δεν τα βλέπουμε, δυστυχώς, και βλέπουμε πώς ζούνε οι θεατρίνες της σκηνής, πού τό επάγγελμά τους είνε τέτοιο, να είνε έλεύθερες στις σχέσεις τους Νομίζετε τώρα σεις, πώς ή Χαρίκλεια σας, καταφρονώντας τό θέατρο, θα εξασφαλισθεί στα δεσμά της φτωχειάς και δύστηνης ζωής σας; Μπορείτε να προβλέψετε τό μέλλον στα σίγουρα, όπως τό επιθυμείτε; Δυστυχώς, όταν τό χρήμα μάς εγκαταλείπει, μάς άγκαλιάζουνε σφιχτά τά χειρότερα δεινά. Και τό πιο μεγάλο κακό πού θα κάμετε, είνε να πνίξετε στο χέρι σας τό δυνατό κι' ωραίο ταλέντο του παιδιού σας, χωρίς καμμιά όφέλεια δική σας. Ένώ αν τό κορίτσι δουλέψει για την τέχνη του στο θέατρο, θα σώσει και σās. Κι' άμέσως άναλαμβάνω άπό αύριο να σε εγκαταστήσω σε μιά έξοχική κλινική.

"Η Χαρίκλεια με άνυπομονησία περίμενε να υποκύψουνε οι γονείς της. Μιά σιωπή βαθειά είχε σφραγίσει όλων τά στόματα. "Ο πατέρας στήριζε τό κεφάλι του στο χέρι του. Βρισκότανε σε μιά πάλι ιδεών... Τί να προτιμήσει... Τά λόγια του θεατρώνη του είχανε φέρει άναστάτωση στις πεποιθήσεις του... "Ο Γρηγόρης ανέλαβε πάλι να μιλήσει, μα τούτη τη φορά προς τό ίδιο τό κορίτσι. —Σύ, ευγενικιά μου κόρη, —της είπε— σε ό,τι άκουσες, τί ιδέα και τη γνώμη έχεις; Δέ συμφωνείς μαζί μου; Δεν αισθάνεσαι τις δυνάμεις σου να παίξεις και να άναδειχτείς μεγάλη ήθοιοιός; Αυτό δεν τό πιστεύεις;

"Η Χαρίκλεια ζάρωσε και δειλά κοιτούσε σ' α μάτια τους άύστηρους γονείς της, κείνο τό βράδυ, ενώ της ένοριακής έκκλησιός οι καμπάνες χτυπούσανε χαρμόσυνα...

"Ο πατέρας της ρώτησε. — Συμφωνείς με τον κ. θεατρώνη; Τά λέει καλά;...

Μίλησε με θάρρος κι' εγώ, τί να κάμω, στο σημείο πού καταντήσαμε, θα άναγκαστώ να υποκύψω στη δική σου θέληση. Κ' ή μητέρα σου θα συμφωνήσει με σένα... "Ο,τι θα πεις σύ...

"Η Χαρίκλεια σηκώθηκε. Έκανε βήματα πέρα-δώθε. Πήγε στο παράθυρο, άνοιξε τό τζάμι, να δροσιστεί άπ' την άγωνία του πυρετού, κ' οι καμπάνες χτυπούσανε, κ' οι ήχοί τους σκορπούσανε τη χαρά... Κι' έτσι μίλησε.

— Ξέρω ποιά είνε ή φωνή μου και τί μπορώ να κατορθώσω στη σκηνή. "Ο κ. θεατρώνης, άνθρωπος έξυπνος και αντίληψης, δεν πέφτει όξω. Λοιπόν, ναι, θα βγω στο θέατρο!... Άπό σήμερα μπαίνω στην δόξα και μπορώ να διώξω τη δυστυχία άπ' τό σπίτι μας!... Άπό σήμερα ή μανταλωμένη πόρτα διάπλατα ξανοίγει τά φύλλα της...

"Ο θεατρώνης ξετρελλαμένος άπ' τη χαρά του έμπεξε τις ρωνές, χοροπηδώντας, σαν παληάτσος. —Εύγε! εύγε κοπέλλα μου!... καμάρι της σκηνής... Οι γονείς μείνανε τέλεια σύμφωνοι. Της γριάς τό στόμα σφάλισε, σα να μπήκε στη γλώσσά της καρφοβελόνα με σπάγγο, πού ράβονται των σακιών τά στόματα. Οι ήχοι γλυκοστράγγιζαν όξω στην ήρεμη άτμοσφαιρα και φώναζαν «Χριστός Άνάστη».

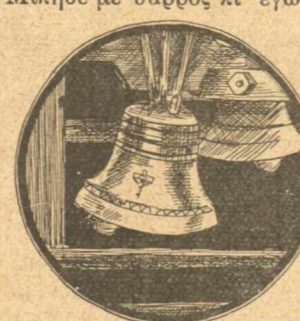
"Ο θεατρώνης φώναξε : —"Αν έφευγα χωρίς άποτέλεσμα, δε θάκανα έφέτος Άνάσταση. Είμαι ευτυχής, πού άνοίγω σήμερα τό δρόμο να προχωρήσει τό κλεισμένο ταλέντο. Ένας κατάδικος άθώος άπελευθερώνεται. "Ο Χριστός άνασταίνεται... "Όξω παρές άπό άντρες, γυναίκες, κορίτσια, με θορυβώδικες όμιλίες και γέλια περνούσανε κρατώντας στα χέρια κεριά άναμένα, κι' οι δρόμοι είχανε πλημμυρίσει άπό τις λαμπαδοφορίες των νηστικών, πού πάγαιναν ξαγυρπισμένοι στα σπιτικά τους, να βρούνε τά στρωμένα τραπέζια, τά φορτωμένα με φαγητά, να τοκίσουνε τά κόκιν' αυγά και να φωνάζουνε «Χριστός Άνάστη»!

"Αν έφευγα χωρίς άποτέλεσμα, δε θάκανα έφέτος Άνάσταση. Είμαι ευτυχής, πού άνοίγω σήμερα τό δρόμο να προχωρήσει τό κλεισμένο ταλέντο. Ένας κατάδικος άθώος άπελευθερώνεται. "Ο Χριστός άνασταίνεται... "Όξω παρές άπό άντρες, γυναίκες, κορίτσια, με θορυβώδικες όμιλίες και γέλια περνούσανε κρατώντας στα χέρια κεριά άναμένα, κι' οι δρόμοι είχανε πλημμυρίσει άπό τις λαμπαδοφορίες των νηστικών, πού πάγαιναν ξαγυρπισμένοι στα σπιτικά τους, να βρούνε τά στρωμένα τραπέζια, τά φορτωμένα με φαγητά, να τοκίσουνε τά κόκιν' αυγά και να φωνάζουνε «Χριστός Άνάστη»!

"Όξω παρές άπό άντρες, γυναίκες, κορίτσια, με θορυβώδικες όμιλίες και γέλια περνούσανε κρατώντας στα χέρια κεριά άναμένα, κι' οι δρόμοι είχανε πλημμυρίσει άπό τις λαμπαδοφορίες των νηστικών, πού πάγαιναν ξαγυρπισμένοι στα σπιτικά τους, να βρούνε τά στρωμένα τραπέζια, τά φορτωμένα με φαγητά, να τοκίσουνε τά κόκιν' αυγά και να φωνάζουνε «Χριστός Άνάστη»!

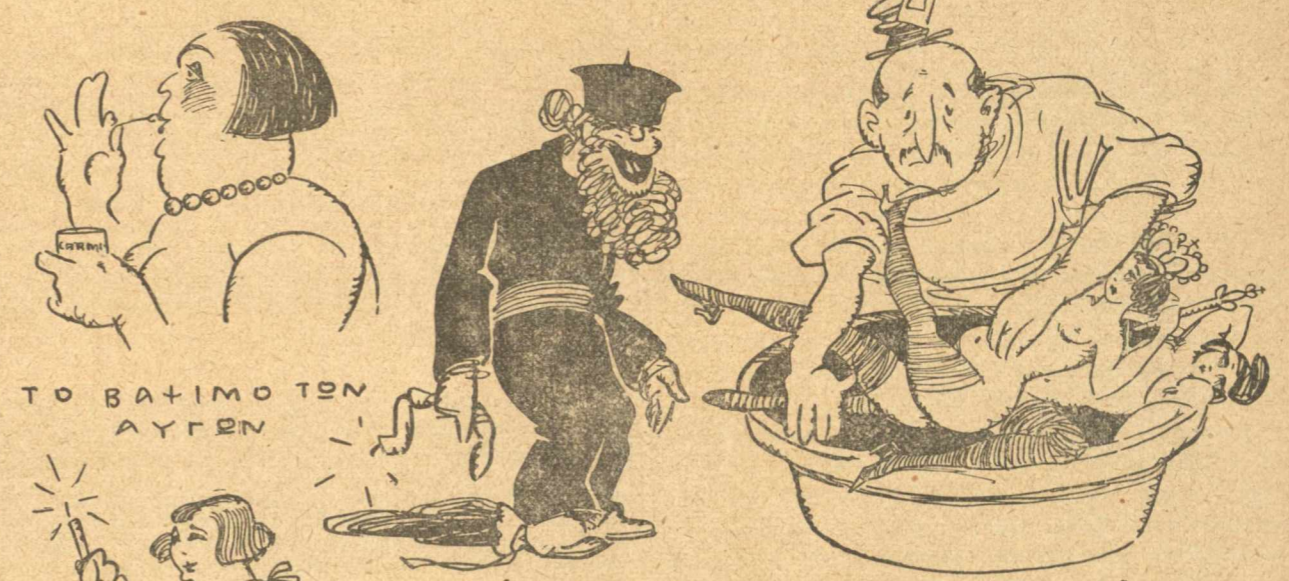
"Όξω παρές άπό άντρες, γυναίκες, κορίτσια, με θορυβώδικες όμιλίες και γέλια περνούσανε κρατώντας στα χέρια κεριά άναμένα, κι' οι δρόμοι είχανε πλημμυρίσει άπό τις λαμπαδοφορίες των νηστικών, πού πάγαιναν ξαγυρπισμένοι στα σπιτικά τους, να βρούνε τά στρωμένα τραπέζια, τά φορτωμένα με φαγητά, να τοκίσουνε τά κόκιν' αυγά και να φωνάζουνε «Χριστός Άνάστη»!

Οι άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλούνται να ειδοποιώσιν ήμās εγκάκίως διά την άποστολήν των φύλλων.

Handwritten signature

ΘΑΜΑΤΡΙΑΚΙΚΕΣ ΑΤΡΑΣΙΟΝ

ΤΟ ΒΑΤΙΜΟ ΤΩΝ ΑΥΓΩΝ

ΚΙ' ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΑΡΑ ΤΟΥ...

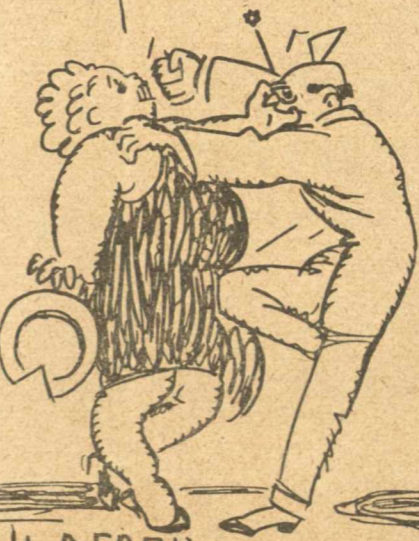
ΤΟ ΖΥΜΟΜΑ !!

Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Η ΑΓΑΠΗ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ !!!

Ἐνας λιβελλογράφος ἔγραψε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν Βολταίρον : «Κύριε, ἐτύπωσα ἕνα λιβέλλον ἐναντίον σας. Ὑπάρχουν τετρακόσια ἀντίτυπα. Ἄν μοῦ στείλετε τετρακόσιες λίβρες, δὲν θὰ τὰ κυκλοφορήσω εἰς τὴν δημοσιότητα, ἀναλαμβάνω δὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παραδώσω ὅλα τὰ ἀντίτυπα εἰς χεῖράς σας». Ὁ Βολταίρος τοῦ ἀπήντησεν : «Κύριε, εἰσαθε παραπολύ τιμίως. Δὲν θέλω νὰ κάμω κατάχρησιν τῆς τιμιότητός σας. Διὰ τῆς πωλήσεως τῶν λιβέλλων σας θὰ κερδίσετε περισσότερα χρήματα. Λοιπόν, κερ' ἴσατέτα».

Ἁ Ἄλέξανδρος Δουμάς, πατήρ, ἔχει πολλά ἀνέκδοτα, μαρτυροῦντα τὸ θυμώσοφον πνεῦμά του. Ἰδίως ἕνα, τὸ ὁποῖον ἀφηγεῖται ὁ Σεγκιὺ Κἀποιε, εἰς ἕνα καφενεῖον, τὸ γκαρσόνι τοῦ ἐσερβίρισε καφέ, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε μία κασαρίδα. Ὁ Δουμάς ἐφώνησε ἀμέσως τὸ γκαρσόνι, « Ἄκουσε, φίλε μου, τοῦ εἶπε, εἰς τὸ ἐξῆς τίς κασαρίδες νὰ μοῦ τίς σερβίρης χωριστά ! ».

Ἁ Λουδοβίκος ὁ 12ος, ὅταν ἦτο ἀκόμη ἀπλοῦς δούξ τῆς Ὁρλεάνης, ἐπληροφόρηθῆ ὅτι ἕνας εὐγενὴς τῆς ἀκολουθίας του εἶχε κακομεταχειρισθῆ ἕνα χωρικόν. Πρὸς τιμωρίαν του διέταξε νὰ μὴ τοῦ δίδουν ἄλλην τροφήν παρὰ μόνον κρέας. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρας ὁ εὐγενὴς παρουσιάσθη ἐνώπιόν του καὶ παρεπονέθη. « Ποῖα εἶνε ἡ κυριώτερα τροφή τοῦ ἰνθρώπου ; » τὸν ἐρώτησε ὁ Λουδοβίκος. « Τὸ ψωμί ἀπήντησε ὁ εὐγενής. « Τότε, τοῦ λέγει ὁ νεαρός ἡγεμών, γιατί κακομεταχειρίζεσαι τοὺς ἀνθρώπους πού μας τὸ δίνουν σιὸ χέρι ; ».

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 15ου ἐθεωρεῖτο ὡς αὐστηρότερος δικαστὴς τῆς Γαλλίας ὁ πρόεδρος Λεκοανιέ. Ἦτο σπάνιον νὰ παραπεμφθῆ ἐνώπιον αὐτοῦ κατηγορούμενος καὶ νὰ μὴ καταδικασθῆ. Πολλοὶ ἔλεγον ὅτι ὁ Λεκοανιέ ἐπασχεν ἀπὸ μανίαν καταδιώξωσιν. Ἄλλοι ὑπεστήριζον ὅτι ἦτο ἀριστος δικαστὴς. Τὸν καλλίτερον ἐν τούτοις χαρακτηρισμὸν τοῦ ἔδωκε ὁ περίφημος καρδινάλιος Μωζαρίνος. « Ὁ Λεκοανιέ, εἶπε ὁ Μωζαρίνος, εἶνε τὸσον κύλιος δικαστὴς, ὥστε λυσθῆ διότι δὲν μπορεῖ νὰ καταδικάσῃ... καὶ τοὺς δύο διαδίκους! ».

Περὶ τῶν δικαστῶν τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπάρχουν πολλὰ ἀνέκδοτα, μαρτυροῦντα μετὰ πόσης εὐκολίας ἐξεδίδον θανατικὰς ἀποφάσεις. Ἰδού ἕν, τὸ ὁποῖον ἀφηγεῖται ὁ Σανφόρ περὶ τοῦ δικαστοῦ Μπρουμμέλ : « Κατεδικάσαμε σήμερα, ἀφηγεῖται ὁ Μπρουμμέλ εἰς ἕνα φίλον του, τρεῖς εἰς θάνατον. Οἱ δύο ἀπ' οὗτους ἀξίως πράγματι νὰ θανατωθῶν. Τὸν ἀτυχῆ τρίτον, παρατηρεῖ ὁ Σανφόρ, τὸν εἶχε πάρη ἱπλῶς τὸ σχέδιο ».

Ἐνας ἱεροκλήρῳς ἐκήρυσσε κάποτε ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὅτι ἡ κρίσις κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν θὰ γίνῃ εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ. Ἐνας ἐκ τῶν ἀκροατῶν τὸν διέκοψε εἰπὼν ὅτι αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶνε ἀκριβές, διότι εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ δὲν θὰ ὑπῆρχε θέσις δι' ὄλον τὸν κόσμον. Ὁ ἱεροκλήρῳς ἔμεινεν ἀναυδος μερικὲς στιγμῆς, κατόπιν ὅμως ἐτανέκτησε τὴν ἐτοιμότητά του. Μετ' ἐννοεῖται, ἀπήντησεν εἰς τὸν διακόψαντα, αὐτὸ πού εἶπα εἶνε ἐντελῶς ἀκριβές. Ἀπλῶς ὅσοι δὲν θὰ χωρέσουν εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ, θὰ μείνουν ἔξω!

Κάποιοι εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Κεραμεικοῦ ὁ Ναπολεὼν ἐπέπληξεν ἐπὶ παρουσίᾳ πολλοῦ κόσμου, σφοδρότατα καὶ διὰ δριμυτάτων λέξεων τὸν Ὑπουργόν του Ταλλεϋράνδου. Ὁ Ταλλεϋράνδος δὲν ἔβγαλε λέξιν. Ὅταν ὁ Ναπολεὼν ἀπεμακρύνετο, εὐρίσκειτο ὁμοῦ ἀκόμη εἰς ἀπάστασιν ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ τὸν ἀκούσῃ, εἶπεν εἰς τοὺς παριστάμενους εὐγενεῖς : « Ἠκούσατε κύριοι ! Τί νόημα, ἕνας τόσο μεγάλος ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ τὸσον κακὴ ἀνατροφή... »

Ἁ περίφημος Σουίφτ ἐπρόκειτο νὰ πῆ μιά ἡμέρα ἱππασία. Ὁ ὑπῆρέτης του τοῦ ἔφερε τίς μπότες του, χωρὶς ὅμως νὰ τίς ἔχη καθαρίσῃ. Εἰς ἐρώτησίν του γιατί δὲν τίς ἔχη καθαρίσῃ, ἀπήντησε : « Ἐσκέφθηκα ὅτι σὲ λίγο θὰ λερωθῶν πάλι κ' ἐνόμισα προτιτὸ νὰ κάμω τὸν κόπο ». Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ ἴδιος ὑπῆρέτης ἐξήτησε ἀπὸ τὸν Σουίφτ τὰ κλειδιά τοῦ μπουφφέ. « Τί τὰ θέλεις ; » τὸν ἠρώτησε ὁ κύριός του. « Γιὰ νὰ πάω κάτι γιὰ πρόγευμα ». « Ὡ ! τοῦ λέγει ὁ Σουίφτ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὥρες θὰ πεινῆς πάλι, κ' ἔτσι εἶνε προτιτὸ νὰ φῆς τώρα ! ».

Ἁ φιλόσοφος Ἀντίνωρ παρέδιδε μαθήματα φιλοσοφίας εἰς τὸν οὐρανὸν Διονύσιον τῶν Συρτικουσῶν. Ὁ Διονύσιος ἦτο τὸσον ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ μαθήματα, ὥστε μίαν ἡμέραν, συντελούσης καὶ τῆς εὐθυμίας εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειτο ἐκ τοῦ οἴνου, εἶπεν εἰς τὸν φιλόσοφον νὰ ζητήσῃ οἰανδήποτε χάριν, ὑποσχεθείς ὅτι θὰ τοῦ τῆν κάμῃ. Ὁ Ἀντίνωρ τοῦ ἐξήτησε ὅτε τοὺς κόκκους σίτου, ὅσους θὰ παρήγγεν ὁ ἀριθμὸς τῶν τετραγώνων τῆς σκακιέρας, διαρκῶς ἀναδιπλασιάζομενος. Ὅλοι ἐγέλασαν διὰ τὴν αἰτησίαν αὐτῆν τοῦ Ἀντίνωρος, τὴν ὁποίαν ἐθεώρησαν εὐτελεῖ. Ὅταν ὅμως ἐγινε κατόπιν ὁ λογαριασμός, ἀπεδείχθη ὅτι ὅλος ὁ σίτος τῆς Σικελίας καὶ τῆς Αἰγύπτου δὲν θὰ ἦτο ἀρκετὸς διὰ νὰ δοθῆ εἰς τὸν φιλόσοφον.

Μίαν ἄλλην φορὰν ὁ Ἀντίνωρ ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν Διονύσιον ἕνα τάλαντον. « Μὰ δὲν μοῦ εἶπες, τὸν ἠρώτησεν εἰρωνικὰ ὁ Διονύσιος, ὅτι οἱ σοφοὶ δὲν στεροῦνται οὐδενός ; » « Δος μου πρῶτα τὸ τάλαντον καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω », τοῦ εἶπεν ὁ Ἀντίνωρ. Ὅταν ὁ Διονύσιος τοῦ ἔδωκε τὸ τάλαντον, ὁ φιλόσοφος προσέθεσε : « Βλέπεις τώρα ὅτι ὁ σοφὸς δὲν στερεῖται, πράγματι οὐδενός ».

Ἁ Φραγκίσκος Α΄, θέλων νὰ κάμῃ τὸν Νιουσάτὲλ ἐπίσκοπον τοῦ Τούλ, τὸν ἠρώτησεν ἂν ἦτο εὐγενής. — Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ ἐπίδοξος κληρικὸς, ὁ Νῶε εἶχε στήν κιβωτὸ του τὰ τρία παιδιά του. Δὲν μετρῶ νὰ εἶμαι ἀκριβὴς ἀπὸ τοῦ ἕξ αὐτῶν κατὰγομρι.

Ἁ Στένταλ εἶχε πολεμήσει νέος μετὰ τὸν Βοναπάρτη στὴν Ἰταλία. Ἦτο τότε εἴκοσι δύο ἐτῶν καὶ αἱ γυναῖκες αὐτοῦ κατῆσαι τοῦ χαριτωμένου συγγραφέως ὑπῆρξαν πολλαί.

Ὅταν ἐγήρασε ἐπεσκέφθη πάλιν τὴν Ἰταλίαν. Ἐπερίμενε καὶ νέας κατακτήσεις εἰς τὴν γῆν αὐτῆν τοῦ ἔρωτος, ἀλλ' ἀλλοίμονον ! καμμία Ἰταλίδα δὲν ἐγύριζε πιά νὰ τον κυτῆξῃ.

Ἐπιστρέψας σὸ Παρίσι ἔλεγε μετ' ἀγχολικῶς :

— Ἄλλαξε ὁ κόσμος ἄλλαξαν καὶ τὰ ἦθη. Ἡ σημερινὴ γυναῖκες στὴν Ἰταλία εἶνε σεμνότερες καὶ ὑπερήφανες. Πού ἡ παλιῆ ! Ἡ μανιάδες τους καὶ ἡ μάμμες τους πού ἐγνώρισα, ἦταν πῶ ἀξιογάπητες.

— Κακόμοιρε Στένταλ, τοῦ ἀπήντησεν ἕνας φίλος του, οὔτε ἡ γυναικες ἄλλαξαν, οὔτε ὁ κόσμος. Ἐσὺ μονάχα ἄλλαξες.

Οἱ παλιοὶ Τάρταροι τοῦ Κερίμ ἐθεωροῦσαν τὴν μύτη ἕνα πρᾶγμα περιττὸ. Ὅταν τὰ παιδιά τους ἐγεννῶντο, τοὺς ἐσπαζαν τὴν μύτη, νομίζοντες ὅτι εἶνε ἀνοησία νὰ ἔχῃ κανεὶς μύτην μπροστὰ στὰ μάτια του.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Τὴν Δευτέραν τοῦ Θωμᾶ 23ην Ἀπριλίου, ἑορτῆν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐορτάζει εἰς τὴν ἐν Νέφ Φαλήρω οἰκίαν του ὁ Διευθυντὴς τοῦ « Παντογνώστου » κ. Γεώργιος Ἰωάννου.